

Pridno je zabadal v krožnik, ki je stal pred njim — nocoj že druga porcija, — potem pa, ne mené se za druge, udrihal veselo po mesu.

A zdajci je prihitel Lukanov v gostilno.

„Hitro, gospod dohtar, hitro“, pričel je trobiti Slaku v uho, „hitro! Vragov Janez leži gori za „Skalo“, kar mrtev je.“

Jezno je pogledal Slak poročevalca, potem pa mu je motrilo okó ostali kos pečenke.

„Moram“, dejal je črez nekaj časa, „moram, dolžnost . . .“ in ko bi trenil, imel je celi kos pečenke v ustih, grdo se je nakremžil, peklo ga je, strašno peklo, in tako je odhitel k bolniku.

Viri nam pripovedujejo marsikaj o tem potu, toda tudi nam se mudi. Le to povemo, da je bil široki pot nocoj Slaku preozek, celo drevesa so mu bila na potu, zaradi česar je tudi zaklel večkrat kakor po navadi.

Gori za „Skalo“ pa se je zbrala skoraj vsa vas: ženske so tarnale, moški so ugibali, kako da se je ponesrečil Janez Vrag.

Prikrevsal je Slak in kričal: „Na stran, na stran! Krava se je zopet navlekel žganja, pa ga je sežgalo.“

Prijel ga je za roko, — pa še žile najti ni mogel, vlekel ga je za nogo, trobil mu v ušesa, potem pa je poslušal, ali mu še bije srece. Nič! Tudi ko bi s kladivom bilo, nocoj

bi ga Slak ne bil čul. Vstal je, potipal se za glavo, potem pa pomenljivo dejal: „Mrtev je, sežgalo ga je. Tepci, zato ste me prišli klicat? Mar menite, da znam tudi mrtvece obujati?“ In hitel je zopet k tolikanj dragi Muhi.

Drugi dan se je zaznalo po vsej vasi na daleč in na široko, da dohtar Slak nič ne vé, da je Vragovega Janeza, ki se je le potuhnil, zaznamoval mrtvim.

Vragov Janez je bil namreč prišel že na vse zgodaj trkat na dohtarjevo okno.

Slak je ostal sedaj zopet ves teden doma, pa čudno se je izpremenil. Več ni bil tako pokoren svoji ženki, zato ni nič čudnega, da sta včasih vkup trčila kakor dva trda kamna.

Po jednom tednu pa si je šel jezo zalit k Muhi in izkušnjav ni več preganjal. In odslej je hodil zopet redno. Osem gumbov je imel pri suknji, in kadar je odpel osmega, takrat je spravil mož tudi še osmi vrček pod kapo.

Pa bil mu je žalosten konec.

Nekega dné po zimi so ga našli pred lastno hišo zmrznenega. Ksantipa ni dovolila vstopiti Sokratu, ko se je privabil vinjen domov.

Ljudje pa so dejali: „Tepec, druge je zdravil, samega sebe pa ni hotel.“

Aleluja.

V prahu vse kleči po cerkvi . . .

„Aleluja, vstal je, zmagal smrt!“

Vse kleči . . . a jaz stojim med njimi

Bled, ob steber nem oprt . . .

Ljudstvo to, ta spev . . .! — Oblak kadila

Pred monštranco dvigne se v nebo,

Vse glavo upogne in skesano

Bije prsi si z roko . . .

Zdaj kot morja val peneči

Spev vstajenja mi v uho zveni,

Zdaj kot božajoči dih večerni

Aleluja mi brni . . .

Kakor v snù mi duša plava,

Spev oglasi se mi iz daljnih dalj . . .

Vzdramim se . . . Krog mene zadnjič ljudstvo

Vzklika: „Vstal je, vstal je Kralj!“

In tedaj se stresnem v duši;

Solnčnosvetel je Njegov obraz . . .!

„Aleluja!“ smrtni molk po cerkvi

Zmotim s krikom na ves glas . . .

Radovedno ljudstvo nemo

Se ozira name, kaj kričim.

Jaz pa zgrudim se ob stebri kamnem

Solz se raztopim pred Njim . . .

Ź. Kósar.